

τὸν θρόνον τῆς Πολωνίας καὶ προεφώνησε λατινιστὶ τὴν Μαργαρίταν, ἥτις παρὰ χροῖμα ἀπεκρίνετο ἐν τῇ αὐτῇ γλώσσῃ τῷ ἱεράρχῃ εἰς ἑκαστον ἀρθρον τῆς προσλαλιᾶς αὐτοῦ, μετὰ θαυμασίας συνέσεως ἀπαντῶσα. Ἐτελεύτησεν ἡ Μαργαρίτα τῷ 1615 καταλιποῦσα τερπνά τινα ποιήματα καὶ Ἀπομνημονεύματα, τὰ τῶν χρόνων ἐκείνων ἱστοροῦντα δι' ὃ καὶ πολὺ ἔχουσι τὸ διαφέρον. Εἶναι δὲ αὕτη ἡ καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τῆς ὁκίμου μεταφράσεως τοῦ μακαρίτου Α. Σκαλίδου δημόδως γενομένη *Reine Margot* τοῦ αἰεποτε ζώντος καὶ τέρποντος Α. Δυμᾶ, σθεαστοῦ καὶ ἀγαπητοῦ μοι φίλου, εἰς οὗ τὴν ἐφημερίδα ἐν Πιχρισίῳ «*Le Mousquetaire*» ἔσχον ἐπὶ δύο ἔτη, 1854 καὶ 1855, τὴν τιμὴν καὶ τὸ εὐτόχημα νὰ γράψω.

(Ἐπεται συνέχεια)

Ε. Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ

★ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ★

ΟΙ ΖΗΛΙΑΡΕΣ ΑΔΕΡΦΕΣ *

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια καὶ βάνοντας τὸ μαντήλι στὸν κόρφο του τράβησε καὶ πάη πάη κατὰ ἡλιοῦ, κι' ὅλο κατὰ ἡλιοῦ. Βρίσκει τὸ κλεισμένο παλάτι μετὰ σιδερένια τῇ θύρα, τῇ σφουγγίζει μὲ τὸ μαντήλι τῆς Λάμιας, ἀνοίγει ἡ θύρα, βρίσκει μέσα στὴν αὐλὴ τὸ λιοντάρι καὶ τ' ἀρνί, ρίχνει ἓνα κεφάλι σφαχτοῦ στὸ λιοντάρι κι' ἓνα δεμάτι χορτάρου στὸ ἀρνί, μπαίνει μέσα στὸ περιβόλι καὶ κόβει τὸ λουλούδι, ποῦ τοῦ εἶχε ζητήσει ἡ ἀδερφή του καὶ σ' ἓνα νέμα τοῦ ματιοῦ βρέθηκε στὴ θύρα τοῦ σπητιοῦ ποῦ βρίσκονταν ἡ ἀδερφή του. Χτυπάει τ' ἀνοίγει καὶ μπαίνει μέσα. Βλέποντας τὸ λουλούδι ἡ ἀδερφή του παραλόγησε ἀπὸ τὴ χαρὰ της, καὶ δὲν κοιμήθηκε τὴν πρώτη νύχτα. Μία μέρα πέρασε δὲν πέρασε καὶ νὰ σου πάλαι ἡ γριά μπροστὰ της, ἀποστελμένη ἀπὸ τὲς δυὸ ἀδερφές καὶ τὴ ρωτᾷ πάλαι:

— Σῶφερε, τσιούπρα μου, τὸ λουλούδι ἀπὸ τὸ περιβόλι τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου :

— Μοῦ τῶφερε, βαβούλω μου.

— Μονάχα αὐτὸ σῶφερε ;

— Τί ἄλλο, νὰ μῶφερνε ;

— Τί ἄλλο, νὰ σῶφερνε !

— Τί λὲς αὐτοῦ, τσιούπρα μου !

Ἀμ ! Ὁ προκομένος πάη ποῦ πάη ἐκεῖ, δὲν σῶφερε καὶ τὸ μαντήλι τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου ; Ἄν σῶφερνε τὸ μαντήλι, τσιούπρα μου.... αὐτὸ θὰ εἶταν, ποῦ θὰ εἶταν πρᾶμμα !

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ γριά, ἔφυγε. Τὸ βράδυ ποῦ ἦρθε ὁ ἀδερφός της τὴν ἤρσε τὴν τσιούπρα πάλαι πνιγμένη στὰ δάκρυα.

— Τί ἔχεις πάλαι, (τὴ ρωτᾷ) ἀδερφοῦλα μου ;

— Τί ἔχω ; (τοῦ ἀπολογιέται αὐτή). Πῆγες τόσον τόπο γιὰ τὸ λουλούδι, τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου καὶ δὲν θέλησες νὰ μοῦ φέρης καὶ τὸ μαντήλι της,

ποῦ εἶναι, πολὺ καλύτερο πρᾶμμα ἀπὸ τὸ λουλούδι, ποῦ μαραίνεται. Ἄν δὲ μοῦ φέρης τὸ μαντήλι τῆς Ὠραίας τοῦ κόσμου, ἀδερφέ μου, θὰ πιστέψω, πῶς δὲ μ' ἀγαπᾷς...!

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ, σὰ μικρὸ παιδί.

Τί νὰ κάνῃ ὁ καημένος ! Ἀναibaίνει τ' ἄλογο καὶ πάη γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μαντήλι τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου. Πῆρε τὸν ἴδιο δρόμο, ἤρσε τὲς ἴδιες τὲς λάμιες κι' ἀπὸ τὴ μιὰ τὴ μεριά ὡς τὴν ἄλλη ἔφτασε στὸ παλάτι τῆς Ὠραίας τοῦ κόσμου, σφουγγίσει τὴ σιδερένια τὴ θύρα μὲ τὸ ἴδιο τὸ μαντήλι τῆς Λάμιας ἀνοίξε ἡ θύρα, μπῆκε μέσα, ἔδωκε πάλαι στὸ λιοντάρι τὸ κεφάλι τοῦ σφαχτοῦ καὶ στὸ ἀρνί τὸ δεμάτι τοῦ χορτοῦ, ἀνέβηκε πάλαι στὸ παλάτι, βρίσκει τὴν Ὠραία τοῦ Κόσμου ποῦ κοιμῶνταν ἀπάνω σὲ χρυσὸ κρεβάτι, ἔχοντας τὸ μαντήλι στὰ στήθια της ψηλά, τὸ ἀρπάζει καὶ γυρίζει σὲ μιὰ στιγμὴ στὴν ἀδερφή του.

Βλέποντας τὸ μαντήλι τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου ἡ ἀδερφή του χάρηκε καὶ καταχάρηκε καὶ δὲν κοιμήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ χαρὰ της, ἀλλὰ πέρασε-δὲν πέρασε μιὰ μέρα χαρούμενη καὶ νὰ σου πάλαι ἡ ἴδια ἡ γριά παρουσιάζεται μπροστὰ της καὶ τῆς λέγει:

— Σῶφερε, τσιούπρα μου, τὸ μαντήλι τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου, ὁ ἀδερφός σου ;

— Μοῦ τῶφερε, βαβούλω μου.

— Μονάχα αὐτὸ σῶφερε ;

— Τί ἄλλο νὰ μῶφερνε ;

— Τί ἄλλο νὰ σῶφερνε ; Ἀμ ! ὁ προκομένος πάη ποῦ πάη, δὲ σῶφερνε καὶ τὴν κυρά τοῦ μαντηλιοῦ ; Τί κρίμα ! Ἄν σῶφερνε καὶ τὴν κυρά τοῦ μαντηλιοῦ, τὴν Ὠραία τοῦ Κόσμου, αὐτὸ θὰ εἶταν ποῦ θὰ εἶταν !...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ γριά ἔφυγε.

Τὸ βράδυ ποῦ ἦρθε ὁ ἀδερφός της τὴν βρῖσκει πάλαι σὲ κακὴ κατάστασι : πνιγμένη στὰ δάκρυα...

— Τί ἔχεις πάλαι (τὴ ξαναρωτᾷ) ἀδερφοῦλα μου ;

— Τί ἔχω ; (τοῦ ἀπαντᾷ πάλαι αὐτή) Πῆγες τόσον τόπο γιὰ τὸ μαντήλι τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου καὶ δὲν θέλησες νὰ μοῦ φέρης καὶ τὴν ἴδια τὴν Ὠραία τοῦ κόσμου, νὰ τὴν ἔχω κι' ἐγὼ συντροφικῶς, ποῦ εἶμαι μοναχὴ ! Ἄν δὲ μοῦ τὴ φέρης θὰ πιστέψω πῶς δὲν μ' ἀγαπᾷς, ἀδερφοῦλα μου, καὶ θὰ πεθάνω ἀπὸ τὴ λύπη μου κι' ἀπὸ τὸν καημὸ μου !

Κι' ἄρχισε πάλαι νὰ κλαίῃ, σὰ μικρὸ παιδί.

Τί νὰ κάνῃ ὁ καημένος ; Ἀναibaίνει πάλαι τ' ἄλογο καὶ τρέχει νὰ πάη νὰ τῆς φέρῃ τὴν Ὠραία τοῦ Κόσμου.

Πρῶτα-πρῶτα στέκεται στὴν πρώτη Λάμια, καὶ τῆς λέει, αὐτὸ κι' αὐτὸ, κι' αὐτὴ, τοῦ ἀπαντᾷ:

— Μπορεῖς, παιδάκι μου, νὰ πᾶς πάλαι, ὅπως ξαναπῆγες ἀλλὰ δὲ σοῦ ὑποσχεῖσαι ὅτι θὰ μπορέσης ν' ἀποκτήσης τὴν καρδιά τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου. Αὐτὸ δὲν εἶναι εὐκολο πρᾶμμα. Σὲ συμβουλεύω ὅμως νὰ κάνῃς τρόπο νὰ βάλῃς πρῶτα στὸ χέρι σου τὸ δαχτυλίδι τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου, γιατί σ' αὐτὸ κρέμεται ὅλη ἡ δύναμή της, κι' ὕστερα νὰ λογαριάσης νὰ πάρῃς αὐτή.

Τραβάει, τραβάει, τραβάει κατὰ ἡλιοῦ κι' ὅλο κατὰ ἡλιοῦ καὶ φτάνει στὴ θύρα τοῦ Παλατιοῦ τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου, τὴ σφουγγίζει μὲ τὸ μαντήλι,

*) Συνέχεια καὶ τέλος.

Ἀνάπαυσις

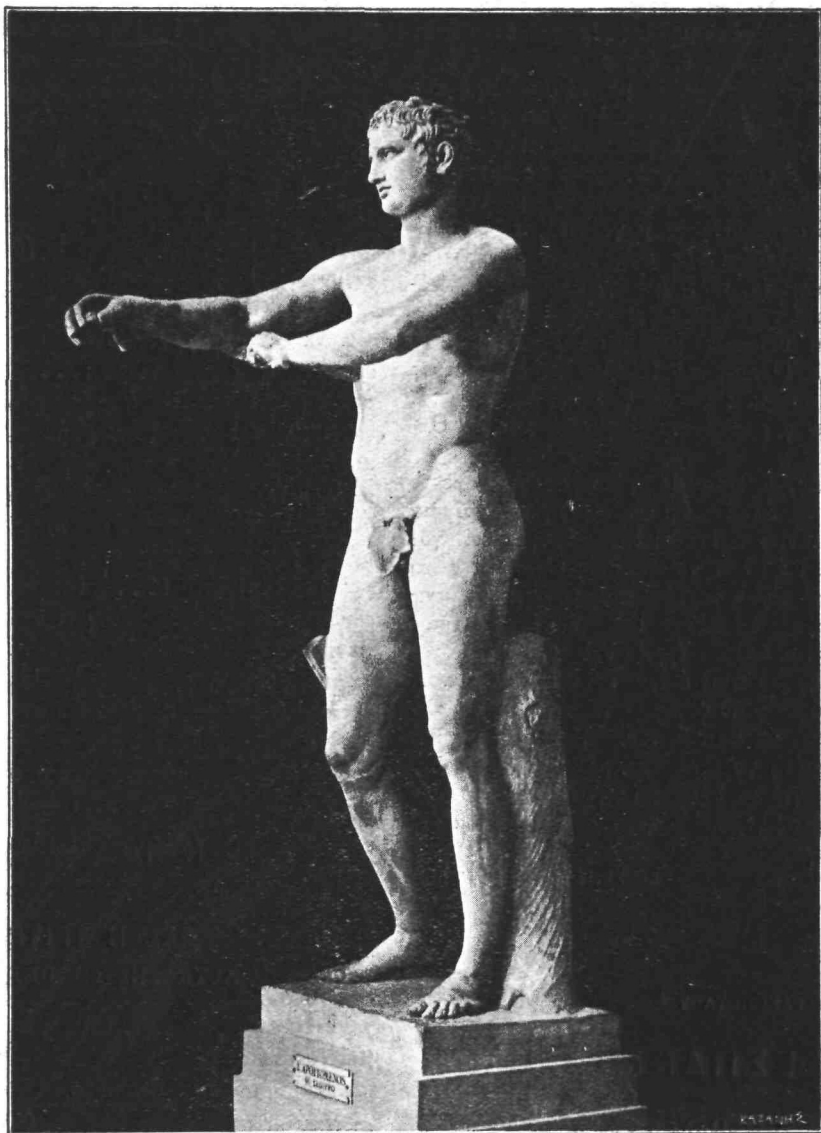
ἡ θύρα ἐνοίγει, μπαίνει μέσα, ρίχνει στὸ λιοντάρι τὸ κεφάλι τοῦ σφαχτοῦ καὶ στὸ ἀρνὶ τὸ δεμάτι τοῦ χόρτου, ἀγκιστρῶν τὴ σκάλα τοῦ παλατιοῦ, μπαίνει μέσα, κι' ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο φτάνει στὸ δωμάτιο ποῦ εἶχε ἡ Ὠραία τοῦ Κόσμου τὸ χρυσό της τὸ κρεβάτι. Εἶταν ξαπλωμένη μισόγυμνη καὶ σκεπασμένη μ' ἓνα χρυσομέταξο σεντόνι, καὶ κοιμῶνταν βαθυά. Σιμῶνει σιγὰ-σιγὰ καὶ τῆς βγά-ζει ἀνάλαφρα ἀνάλαφρα τὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ δάχτυλο τῆς ἀρραβῶνας. Στὴ στιγμὴ ξύπνησε ἡ Ὠραία τοῦ Κόσμου, κι' εἶδε ὅτι εἶταν χαμένη, γιατί εἶχε χάσει τὴ δύναμη τοῦ δαχτυλιδιοῦ της. Ἔπεσε ἀμέσως στὰ πόδια του καὶ γίνηκε δική του. Στὴ στιγμὴ ἀναισθάνουν καὶ οἱ δύο στ' ἄλλογο καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἔφτασαν στὸ σπῆτι. Εὐχαριστήθηκε πάρα πολὺ ἡ ἀδελφή του καὶ δὲν κοιμήθηκε ὅλην τὴν νύχτα ἀπὸ τὴ χαρά της.

Πέρασε-δὲν-πέρασε μιὰ μέρα καὶ νὰ σου πάλει ἡ γριά καὶ βλέποντας τὴν Ὠραία τοῦ Κόσμου μέσα, ἔφυγε, μὴ ἔχοντας τί νὰ εἰπῇ. Πῆγε στὴ στιγμὴ στὸ παλάτι καὶ εἶπε στὲς δύο τὲς ἀδελφές, τὴν πρώτη καὶ τὴ δεύτερη, ὅτι ὁ ἀδερφὸς ἔφερε τῆς ἀδερφῆς του κι' τὴν Ὠραία τοῦ Κόσμου.

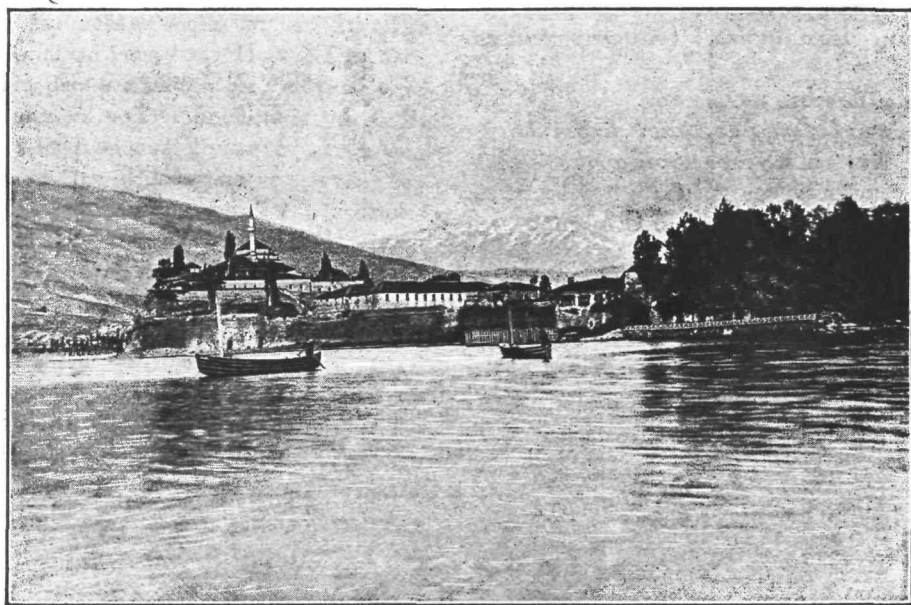
Τότε τί κάμουν αὐτές; Λένε τοῦ Βασιλιᾶ ὅτι ἔπρεπε νὰ καλέσῃ ἐκεῖνο τὸ πανεμορφο παλληκάρι, ποῦ εἶχε τὸν αὐγερινὸ στὸ μέτωπο καὶ τὸ φεγγάρι στὲς πλάτες. Ὁ Βασιλιάς τὸ ἤγειρε σωστὸ καὶ τὸ καλέσσε τὸ παλληκάρι στὸ παλάτι νὰ δειπνήσῃ. Ἀμα ἔμαθαν οἱ ἀδελφές ὅτι ὁ Βασιλιάς καλέσσε τὸ παλληκάρι σὲ δεῖπνο, πῆγαν στὸ μαγειρεῖο καὶ ἔρριξαν κρυφὰ φαρμάκι μέσα στὰ πιάτα μὲ τὰ φαγητά, ποῦ εἶταν γιὰ τοὺς φίλους, χωρὶς νὰ καταλάβῃ κανεὶς.

Τὸ βράδυ τὸ παλληκάρι, πῆγε μὲ τὴν ἀδελφή του, καὶ μὲ τὴν Ὠραία τοῦ Κόσμου, τὴ γυναῖκά του, γιὰ νὰ δειπνήσουν. Ἐστρωσαν τραπέζι καὶ κάθησαν γύρα-γύρα ὅλοι νὰ φᾶν, ἀλλὰ τ' ἀδέρφια κι' ἡ Ὠραία τοῦ Κόσμου δὲν ἄπλωσαν νὰ φᾶν ἀπὸ κανένα φαγητό, κι' ἔτρωγαν μοναχὰ ψωμί τυρὶ κι' ἐλιές. Τοὺς παρακινᾷ ὁ Βασιλιάς νὰ φᾶν, ἀλλ' αὐτοὶ ξέροντας ἀπὸ τὸ δαχτυλίδι τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου ὅτι τὰ δικά τους τὰ φαγητά εἶταν φαρμακεμένα, μὲ κανέναν τρόπο δὲ θέλησαν νὰ φᾶν, λέγοντας ὅτι δὲν τρῶν ἄλλα φαγητά ἐξὸν ψωμί, τυρὶ κι' ἐλιές.

Τελειώνοντας τὸ φαγητό, ὁ Βασιλιάς διάταξε

ΑΘΛΗΤΗΣ ΑΠΟΕΓΟΜΕΝΟΣ

Η ΛΙΜΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΩΝ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

νά είπουν ὅλοι ἀπὸ μιᾶς ἱστορίας. "Αρχισαν ὅλοι κατὰ ἡλικία νά λέν ἀπὸ μιᾶς ἱστορίας, κι' ὅταν ἦρθε ἡ ἀράδα τοῦ παλληκαριοῦ, ἄρχισε νά λέῃ τὴ δική του τὴν ἱστορία, πῶς μαζὺ μὲ τὴν ἀδερφή του ἄμα γεννήθηκαν οἱ θεῖες τους τοὺς ἔχουν ρίξει στὸ ποτάμι νά πνιγοῦν, καὶ τὴ μάνα τους τὴν τιμώρησε ὁ πατέρας τους, πῶς τὸ ρέμα τοὺς ἔφερε στὸ αὐλάκι τοῦ μύλου, πῶς ὁ γερομυλωνᾶς μὲ τὴ γριά του τοὺς γλύτωσε καὶ τοὺς μεγάλωσε, πῶς ἐκλήρονόμησε τὸ χαλινάρι τῆς σπηλιάς, πῶς ἦρθε σ' ἐκείνη τὴν πολιτεία, πῶς μιὰ γριά ἔβανε σὲ λόγια τὴν ἀδερφή του, πῶς πῆγε κι' ἔκλειψε, πρῶτα τὸ λουλούδι, κι' ὕστερα τὸ μαντήλι καὶ τελευταῖα τὸ δαχτυλίδι τῆς Ὠραίας τοῦ Κόσμου καὶ τὴν ἔκανε γυναῖκά του, καὶ πῶς δὲν ἔφαγαν ἀπὸ τὰ φαγητά, γιὰ τὸ ἔῃχαν φαρμακεμένα αἱ γυναῖκες τοῦ Βασιλιᾶ.

Ὁ Βασιλιάς, ἀπὸ τὴν ἱστορία ποὺ διηγήθηκε τὸ παλληκάρι, κατάλαβε ὅτι τὰ δυὸ τ' ἀδέρφια εἴταν παιδιὰ του, καὶ ὅτι αἱ δύο ἀδελφές, οἱ γυναῖκες του, ποὺ ἤθελαν νά τὰ φαρμακώσουν, εἶναι ἐκεῖνες ποὺ τὰ εἶχαν πετάξει στὸ ποτάμι νά πνιγοῦν. Κι' ἀμέσως διέταξε καὶ τὲς ἔκαναν λειανὰ - λειανὰ κομμάτια καὶ τὲς ἔριξε στὸ μῦλο καὶ τὲς ἄλεσε, καὶ πῆρε τὰ παιδιὰ του στὴν ἀγκαλιά του, τὰ φίλησε καὶ τὰ χάιδεψε, καὶ τὰ κήρυξε σ' ὅλο του τὸ βασίλειο ὡς παιδιὰ του. Ὑστερα πῆρε καὶ τὴ παραπεταμένη γυναῖκά του, μάνα τῶν παιδιῶν, ποὺ διακόνευε γιὰ νά ζήσει καὶ τὴν ἔκανε βασίλισσα, ὅπως τῆς ἄξιζε, κι' ἔζησαν, αὐτοὶ καλὰ κι' ἡμεῖς καλύτερα.

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

★ ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ★

ΠΑΝΤ' ΕΣΠΑΝΙ *)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΕΤΡΟΣ καὶ οἱ ἄνωτέρω

ΠΕΤΡΟΣ. Καλὴ 'μέρα σας! Καλὴ 'μέρα, θεῖέ μου! καλὴ 'μέρα Φιφίκα! (Χαιρετᾷ διὰ χειραψίας).

ΔΕΥΚ. Καλῶς τον, καλῶς τον.

ΦΙΦΗ. Κάτι διαρκῶς μὲ ἀμάξι σὲ βλέπω.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ δὲν σ' εὐχαριστεῖ αὐτό, ἐξαδελφούλα μου, ποὺ δὲν κουράζομαι; ἄλλως τε καὶ πληρώνει ἄλλος... ἐκεῖνος ὁ φίλος μου, ποὺ μὲ βλέπετε μαζύ. Τὸν εἶδες;

ΔΕΥΚ. Τὸν εἶδαμε, κύριε ἀνεψιέ, τὸν εἶδαμε, μάλιστα! ἀλλ' ἔπρεπε νά ἐρωτήσης κι' ἡμᾶς; ἂν ἔχωμεν ὀρεξιν νά σηκώνετε τὴν σκόνην τοῦ δρόμου μὲ τ' ἀμάξι σας καὶ νά τὴν ρίχνετε... στὰ 'μάτια μας!

ΠΕΤΡΟΣ. Κάτι αὐστηρὸς σήμερον, θεῖε;

ΔΕΥΚ. Ἐγὼ νά σὲ μαλώσω, κύριε, ἀλλὰ δὲν

*) Συνέχεια

θέλω νά σ' ἐξευτελίσω ἐμπρὸς εἰς τὴν ἐξαδελφὴν σου. — Φιφὴ! σὲ παρακαλῶ νά μᾶς ἀφήσης μόνους, διότι ἔχω νά κανονίσω μερικὰς ὑποθέσεις μὲ τὴν εὐγενεῖάν του, ποὺ φαίνεται ὅτι ἤρχισε νά κάμνῃ ἔρωτα μαζύ μου. — "Ε, Πέτρε! σὺ βέβαια πρέπει νά περνᾷς πλέον γιὰ μένα, ἀφοῦ ὁ ἄλλος περνᾷ γιὰ κάποιον ἄλλον, αἱ! — "Ελα Φιφὴ! πῆγαινε.

ΦΙΦΗ. Ὁρεβουάρ, Πέτρε! (διευθύνεται πρὸς τὴν θύραν).

ΠΕΤΡΟΣ. Ὁρεβουάρ, ἐξαδελφούλα!

ΔΕΥΚ. (Τῇ Φιφῇ). Ἔτσι φεύγεις; χωρὶς νά μὲ φιλήσης; ἀπὸ τώρα;... "Αχ! τί ἀχάριστα ποὺ εἴσθε σεῖς τὰ κορίτσια, ὅταν ἀρχίζετε νά στολίζετε τὴν πινακοθήκην... τὴν πινακοθήκην ἐκείνην ποὺ ἐλέγαμε... (ἡ Φιφὴ ἐπανέρχεται καὶ ἐναγκαλίζεται τὸν Δευκάδην).

ΠΕΤΡΟΣ. Μπά! καταρτίζετε καμμιάν πινακοθήκην;

ΔΕΥΚ. Ναί, ναί!... μίαν πινακοθήκην πολὺ ρωμαντικὴν, ζεύρεις; ἔχουμεν πρῶτον μίαν ἄμαξαν, ποὺ τραβάει ἐπ' ἄπειρον... ὁ Θεὸς ὅμως νά μᾶς φυλάξῃ κι' ἀπὸ τὴν εἰκόνα ποὺ θὰ φαίνεται ὅτι ὁ ἀμαξῆς ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ ἄπειρον διὰ νά πληρωθῇ, διότι τότε δὲν μᾶς φθάνουν οὔτε τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ροτσίλδ.

ΦΙΦΗ. Μὰ μπαμπᾶ!... εἶν' τ' αὐτὰ ποὺ λέτε;

(φεύγει δεξιόθεν)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΔΕΥΚΑΔΗΣ καὶ ΠΕΤΡΟΣ

ΠΕΤΡΟΣ. "Ε, λοιπόν, θεῖε, πῶς πηγαίνουν τὰ πράγματα;

ΔΕΥΚ. Τὴν ἐβολιδοσκοπήσα καὶ τῆς ἀρέσει αὐτός;

ΠΕΤΡΟΣ. Αὐτὸς εἶναι ξετρελλαμένος, μαζύ της; θέλει νά τὴν γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, καὶ περιμένει εἰς τὸ Ζαχαροπλαστεῖον τὴν ἀπάντησίν σας, διὰ νά τὸν φέρω ἀμέσως μὲ τὴν ἄμαξά.

ΔΕΥΚ. Εὖγε, Πέτρε! σοῦ ὀφείλω, παιδί μου τὴν εὐτυχίαν τοῦ ὑπολοίπου τοῦ βίου μου· δὲν εἰξεύρεις τί ἐπιθυμῶν ἔχω νά κάμω γαμβρόν μου αὐτὸν τὸν νέον! Ἀκούω τόσα καλὰ δι' αὐτόν, ὥστε τὸν ἐρωτεύομαι κι' ἐγώ.

ΠΕΤΡΟΣ. "Α! εἶναι τέλειος καθ' ὅλα.

ΔΕΥΚ. Καὶ τὸ σχέδιόν μας;

ΠΕΤΡΟΣ. Ἐπέτυχε θαυμάσια.

ΔΕΥΚ. Τοῦ εἶπες ὅτι εἶναι κουτσὴ;

ΠΕΤΡΟΣ. Τοῦ τὸ εἶπα.

ΔΕΥΚ. "Ε, λοιπόν;

ΠΕΤΡΟΣ. Φυσικὰ ὁ ἄνθρωπος ἐλυπήθη πολὺ, καὶ εἶπε μ' ἓνα πόνον ψυχικόν «ὦ! τί κρίμα τέτοιο ὠραῖο κορίτσι, νά ἔχῃ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα!» Ἀφοῦ ὅμως ἐσκέφθη ὀλίγον, μοῦ προσθέτει. «Ἀκουσε, Πέτρε! τ' ἀπεφάσισα· αὐτὸ ἦτο τῆς